

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **M. K.**, bytem P., J. č. II 2551/5, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem v Olomouci, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. KUOK 96048/2014, **ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 10. 2014, č. j. KUOK 96048/2014, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem v Olomouci, Wellnerova 1322/3C.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 8. 2014, sp. zn. MMPPr/158599/2013/DS/GO, č. j. MMPPr/097751/2014/GO, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 12. 11. 2013 kolem 7:40 hodin řídil v takové době po užití jiné návykové látky, kdy mohl být ještě pod jejím vlivem, motorové vozidlo tovární značky Renault Megane, r. zn. X, se kterým byl v obci Přerov, na ulici 9. května, zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Přerov, kterou byl vyzván, aby se podrobil vyšetření ke zjištění, zda nebyl při řízení vozidla ovlivněn jinou návykovou látkou. Výsledkem testu, který byl proveden za použití testu Drugwipe 5S, byl pozitivní na jinou návykovou látku ze skupiny amfetaminy, extáze, speed a metamfetaminy. Na výzvu policisty se obviněný podrobil lékařskému vyšetření, při kterém mu byly odebrány vzorky krve a moči pro laboratorní a toxikologické vyšetření. Vyšetření vzorku moči orientační imunochemickou metodou FPIA na přístroji Ax SYM firmy Abbott poskytlo pozitivní vzorek na přítomnost amfetaminů. Laboratorním rozbořem vzorku krve obviněného bylo prokázáno, že v krevním séru měl koncentraci 143 ng/ml metamfetaminu a 13 ng/ml amfetaminu. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 15.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, když uvedl, že rozhodnutí je nesprávně posouzeno a předložené podklady nevycházejí ze základní zásady v pochybnostech ve prospěch pachatele, když správní orgán tuto zásadu ignoroval, a to ať ve vztahu k posouzení důkazů, tak i ve vztahu k následnému vyhodnocení jejich obsahu. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného sice obsahuje citované pasáže z jeho odvolání, avšak obsah rozhodnutí je prost jakékoli ingerence citovaného odvolání. Domnívá se, že věc byla nesprávně právně posouzena, neboť dle jeho názoru v době spáchání přestupku neexistoval žádný právní předpis, který by stanovil limitní hodnoty návykové látky v krvi řidiče tak, jak je uvedeno v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu po novele č. 233/2013 Sb. účinné od 17. 8. 2013. Žalobce se domnívá, že vzniklé právní vakuum nelze obejít tak, jak to učinil správní orgán, a sice zpracováním znaleckého posudku.

Žalovaný k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. K námitkám uvedl, že žalobce zpochybňuje podklady pro rozhodnutí jen velmi obecně a neuvádí, který podklad nebyl vyhodnocen v souladu se zásadou v případě pochybnosti ve prospěch obžalovaného, tudíž se k tomu žalovaný nemůže vyjádřit. Žalovaný je toho názoru, že ve svém rozhodnutí se dostatečně vypořádal

s námitkami uvedenými v odvolání a své závěry opřel o důkazy nacházející se ve spisovém materiálu správního orgánu I. stupně. Žalovaný je přesvědčen, že v dané věci byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu s požadavky zásady zákonnosti. Dále uvedl, že ačkoli byly v rozhodnutí limitní hodnoty zmíněny, tyto nebyly brány jako důkaz. Jako důkaz byl však brán znalecký posudek, který je jednoznačný. Nová právní úprava byla činěna právě z důvodu ušetřit za znalecké posudky stanovením hodnot.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 11. 2013 byl žalobce náhodně zastaven hlídkou Policie ČR, při kontrole bylo zjištěno, že má pozitivní test na amfetaminy. Dle úředního záznamu měl žalobce chování ovládané, náladu nenápadnou, koordinované pohyby, orientace normální, postoj jistý, chůze jistá, řeč normální, paměť normální, oblečení přiměřené, barva kůže normální, oči normální, neměl viditelné vpichy po nitrožilní aplikaci. Žalobce uvedl, že dne 8. 11. 2013 ve 21.00 hod. si jedenkrát „šluknul“ pervitinu. Téhož dne bylo provedeno vyšetření žalobce lékařkou interní ambulance MUDr. N. a byl proveden odběr moči a krve. Lékařka uvedla, že žalobce měl jasné vědomí, zdvořilé chování, normální náladu, normální řeč, střední zornice, stejně tak po osvětlení, normální spojivky, jistá chůze, rovná chůze po čáře, pokus prst - nos správně, nebyl přítomen horizontální nystagmus, neshledala abstinenci příznaky. Dne 14. 1. 2014 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o výše popsaném přestupku žalobce a současně byl předvolán k ústnímu jednání na den 21. 1. 2014. Při ústním jednání byly vyslechnuti jako svědci členové hlídky – pprap. M. J. a nstržm. P. L.. Tito shodně uvedli, že vozidlo žalobce zastavili při provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, neboť žalobce již v minulosti opakovaně kontrolovali a věděli, že je uživatelem návykových látek. Způsob jízdy žalobce nebyl nijak v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích.

Následně byl zpracován znalec z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, Ing. I. V., Csc. znalecký posudek, z jehož závěrů se podává, že byl v krevním séru žalobce zjištěn metamfetamin („pervitin“) a jeho metabolit amfetamin v koncentraci 143 µg/l (metamfetamin) a 13 µg/l (amfetamin). Dále znalec ve svých závěrech k účinkům prokázaných látek uvedl, že konkrétní míru ovlivnění určité osoby metamfetaminem nelze většinou jednoznačně určit. Ovlivnění jedince psychotropními látkami je totiž závislé na celé řadě faktorů, zejména na množství, době, způsobu a frekvenci užívání, míře tolerance (tedy na návyku) a také na fyzických a psychických dispozicích uživatele. Výsledkem spolupůsobení všech uvedených faktorů může být značně rozdílná individuální odezva na aplikované množství. V odborné literatuře jsou koncentrace metamfetaminu v krvi od 100 – 200 µg/l uváděny jako hranice oblasti toxických koncentrací, kdy se již mohou projevovat nežádoucí účinky metamfetaminu spojené s předávkováním. Uvedené hodnoty tedy mohou být považovány za hranici vylučující způsobilost bezpečného řízení motorového vozidla. S ohledem na výše uvedené lze důvodně předpokládat, že prokázané hodnoty v krvi žalobce zakládaly u jmenovaného stav vylučující způsobilost k bezpečnému řízení motorového vozidla.

Po zpracování znaleckého posudku bylo na den 2. 7. 2014 a 16. 7. 2014 nařízeno další ústní jednání. Žalobce se závěry znaleckého posudku nesouhlasil a uvedl, že jeho subjektivní pocit zcela vylučuje naměřené hodnoty, dle nichž by jeho

jednání alespoň nějaké známky užití návykové látky vykazovalo a dále uvedl, že uvažuje o revizním posudku. Dne 15. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí. Své rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil tak, že ačkoli žalobce subjektivně nepociťoval ovlivnění návykovou látkou a rovněž policistům a vyšetřující lékařce se subjektivně nejevil pod vlivem návykové látky, tak rozhodující je objektivní zjištění návykové látky a jejího druhu a její koncentrace v krevním vzorku žalobce. Znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, prokázal konkrétní koncentrace methamfetaminu a amfetaminu obsažených v krvi žalobce a neslučitelnost jejich pozitivního nálezu v krvi žalobce s bezpečným ovládáním vozidla.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, když uvedl, že ke dni spáchání projednávaného činu byl platný a účinný pouze zákon o silničním provozu, který ve své ustanovení přímo hovoří o postupech pro stanovování hranice odečtených hodnot v krvi, kdy uvedené hranice měly být přímo taxativně stanoveny v navazujícím právním předpise. Správní orgán I. stupně tak dle názoru žalobce vyšel z postupu stanoveného zákonem platným v době spáchání přestupku, avšak odvolává se na normu, která v době spáchání přestupku nebyla platná a ani účinná, neboť k přijetí nařízení vlády, které uvádí limitní hranice přípustnosti nežádoucích látek v krvi došlo a 4 měsíce po spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Správní orgán I. stupně tak měl postupovat podle předchozí ustálené praxe, tedy odběr moči, krve s posudkem psychiatrickým, ne jehož základě by šel dovodit duševní stav žalobce. Žalobce se domnívá, že došlo k pochybení při realizaci samotného odpočtu při laboratorním rozboru vzorku krve. Žalobce žádal vyhotovení revizního znaleckého posudku se zaměřením na odečet hodnot v jeho krevním séru. Dále namítal, že analýza krevního vzorku byla učiněna po lhůtě 8 týdnů, tedy v době, kdy již měl být vzorek zlikvidován. Domnívá se, že výsledek analýzy mohl být touto skutečností ovlivněn. Dále žalobce odkázal na zjištění učiněná při jeho zadržení hlídkou Policie ČR, dále o závěry MUDr. N., která prováděla jeho vyšetření a odběr krve, když uvedla, že žalobce nejevil abstinenční příznaky a nejevil ani známky užití návykové látky, což je konstatováno i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce se domnívá, že jím uváděné skutečnosti jsou natolik závažné, že vyvolávají pochybnosti a žádá o nový posudek jeho krevního séra, neboť dle naměřených hodnot by dle názoru odborníků jeho jednání bylo naprosto viditelně ovlivněno koncentrací uvedených látek, a o znalecký posudek z oboru psychiatrie.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 16. 8. 2013 řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.

Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném od 17. 8. 2013 řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Postup prokázání přestupku řízení pod vlivem návykové látky do účinnosti novely zákona o silničním provozu (tedy do 16. 8. 2013) byl takový, že příslušník Policie ČR na základě podezření, že je řidič pod vlivem jiné návykové látky, řidiče vyzval k orientační zkoušce pomocí detekční sady Drugwipe 5+. V případě pozitivního výsledku orientační zkoušky byl podezřelý vyzván k lékařskému vyšetření s odběrem moči a krve. Tyto lékařem zajištěné vzorky byly poté zaslány do toxikologické laboratoře, kde se nejprve provedl tzv. screening moči prostřednictvím imunochemického vyšetření, které potvrdilo či vyvrátilo, zda se ve vyšetřovaném vzorku moči konkrétní návyková látka či více těchto látek nacházejí. Také toto vyšetření však bylo stále pouze orientační, tudíž samo o sobě ovlivnění řidiče neprokazovalo, neboť z něj stále nebylo zřejmé, v jakém množství se předmětná látka v těle řidiče vyskytuje, tj. zda vůbec a popř. nakolik je způsobilá ovlivnit řidičovy ovládací a rozpoznávací schopnosti. K tomu, aby řidiči bylo bez pochybností prokázáno, že je návykovou látkou ovlivněn, bylo proto nutno následně přistoupit ještě k analýze krevního vzorku pomocí specifických chromatografických metod v kombinaci s hmotnostní spektrometrií a následně k interpretaci zjištěných výsledků, což se provádělo formou znaleckého posudku, který však pouze konstatoval zjištění určitého množství zakázané látky či látek, aniž by z tohoto bylo možno učinit závěr, zda přestupce byl či nebyl pod vlivem jiné návykové látky. K takové interpretaci je totiž příslušný pouze znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který takto učinil opětovně formou znaleckého posudku. Tento postup byl velice finančně i časově náročný, což bylo hlavním důvodem pro přijetí novely ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu (k tomu blíže viz důvodová zpráva k zákonu č. 233/2013 Sb.).

Zákonem č. 233/2013 Sb. tak bylo s účinností od 17. 8. 2013 ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu změněno a došlo k zavedení tzv. analytického principu, který vychází z nejnovějších vědeckých poznatků na poli odhalování návykových látek u řidičů, a spočívá v tom, že u některých návykových látek, včetně všech nejběžněji zneužívaných drog, lze jasně specifikovat, od kterého množství a u jakých návykových látek je možné na řidiče pohlížet jako na ovlivněného návykovou látkou. Zákonodárcem byla zvolena forma zákonného zmocnění k vydání prováděcího právního předpisu, kterým má být stanoven seznam návykových látek, u nichž lze analytický princip uplatnit, včetně stanovení mezních hodnot. V důsledku takové právní úpravy odpadla potřeba nechat v každém jednotlivém případě zpracovat znalecký posudek z oboru psychiatrie a k určení postačují pouze výsledky toxikologického zjištění. U návykových látek, u nichž není možné analytický princip uplatnit, tedy ty, které nejsou v prováděcím právním předpise vyjmenovány, však nedošlo k žádné změně oproti předchozímu stavu

a musí probíhat standardní zkoumání (opět k tomuto viz důvodová zpráva k zákonu č. 233/2013 Sb.).

Prováděcím právním předpisem ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, kterým byl seznam návykových látek stanoven, je nařízení vlády č. 41/2014 Sb. ze dne 26. 2. 2014 o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou. Nařízení vlády nabylo účinnosti dne 2. 4. 2014.

Je tak pravdou, že v době spáchání přestupku žalobcem, tj. 12. 11. 2013, neexistoval žádný prováděcí předpis, který by stanovoval seznam jiných návykových látek včetně jejich limitních hodnot, avšak soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že tímto bylo založeno právní vakuum, v jehož důsledku se žalobce nemohl přestupku dopustit.

Krajský soud se domnívá, že za situace, kdy neexistoval seznam jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, neboť nebyl přijat prováděcí právní předpis k ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, správní orgány měly postupovat tak, jako při předchozí právní úpravě, resp. jako při stávající právní úpravě při neexistenci jiné návykové látky na seznamu jiných návykových látek vymezených nařízením vlády č. 41/2014 Sb. [viz ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) před středníkem], neboť, jak uvedeno výše, ne u všech návykových látek stávající vědecké poznatky umožňují stanovení jednoznačných mezních hodnot a tudíž uplatnění analytického principu, a musí probíhat standardní zkoumání jako doposud. To se však nestalo, když správní orgány vyšly toliko ze znaleckého posudku znalce z odvětví toxikologie, což je pro určení, zda a jak byl žalobce ovlivněn návykovou látkou v době řízení naprosto nedostatečné.

Jak uvedeno výše a jak vyplývá ze stanoviska kolegia trestního úseku Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 4. 2011 a z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 449/2010, na základě poznatků o množství a druhu návykové látky, eventuálně její koncentraci, v době, po kterou ji měl pachatel v těle, které určuje buď v odborném vyjádření nebo ve znaleckém posudku znalec z oboru toxikologie, a na základě poznatků o zjištěných reakcích a jednání pachatele, jen znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, má odbornost k určení, zda a jak byl pachatel ovlivněn návykovou látkou v době řízení. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, takovou odbornost nemá, činí pouze analýzu vzorku krve a moči a konstatuje zjištění určitého množství zakázané látky, aniž by bylo z tohoto možno při neexistenci stanovení návykových látek a jejich limitních hodnot učinit závěr, zda žalobce byl či nebyl pod vlivem jiné návykové látky. Nelze proto bez dalšího vyjít jen z toxikologického posudku tak, jak to učinily správní orgány v případě žalobce. Pro úplnost soud uvádí, že upuštění od posudků psychiatrických bylo hlavním důvodem novelizace zákona o silničním provozu, nikoli však eliminace toxikologického rozboru, ať už formou znaleckého posudku či odborného vyjádření, bez něž se správní orgány ani nadále neobejdou.

Krajský soud navíc poukazuje na to, že není pravdivý závěr, který uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 6, a sice že znalec ve svém posudku uvedl, že žalobce byl jednoznačně ovlivněn zjištěnými látkami. Sám znalec

Ing. I. V., CSc. uvedl ve znaleckém posudku toliko obecné charakteristiky u žalobce zjištěných látek a výslovně uvádí, že ovlivnění jedince psychotropními látkami je závislé na celé řadě faktorů, zejména na množství, době, způsobu a frekvenci užívání, míře tolerance (tedy na návyku) a také na fyzických a psychických dispozicích uživatele. Výsledkem spolupůsobení všech uvedených faktorů může být značně rozdílná individuální odezva na aplikované množství. Následují teoretické poznatky a závěrem znalec uvádí, že vzhledem k uvedenému lze u žalobce důvodně předpokládat, že prokázané hladiny návykových látek zakládaly stav vylučující způsobilost k bezpečnému řízení motorového vozidla. Správní orgány se tak nesprávně při rozhodování spokojily pouze s těmito obecnými závěry znalce z odvětví toxikologie, kterému nepřísluší hodnotit, zda žalobce byl či nebyl pod vlivem návykové látky.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby		
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis repliky ze dne 11. 1. 2016	§ 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11	
3) účast u jednání dne 12. 1. 2016	vyhl. č. 177/1996 Sb.	9.300 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		2.142 Kč
Celkem		15.342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského

soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 12. ledna 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně